

Arrest

nr. 168 312 van 25 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 30 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 december 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 juli 2015 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als partner van een Belgische onderdaan.

Op 18 december 2015 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de aanvraag middels een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De gemachtigde beslist tevens om de verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de thans bestreden beslissingen. Zij werden aan de verzoeker, in éénzelfde akte en onder de vorm van een bijlage 20, ter kennis gebracht op onbekende datum en zijn als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, worden de aanvragen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.11.2014 en 02.07.2015 werden ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: (...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen.'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

-bankdocumenten waaruit (naast de reeds vermelde inkomsten uit loon) volgende inkomsten blijken:

** kindergeld (storting dd. 07.11.2014): echter, aangezien kinderbijslag een vorm van aanvullende gezinsbijslag is, kan dit bedrag niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.*

** onderhoudsgeld (storting dd. 14.11.2014 en 14.04.2015) vanwege een derde, bestemd voor de zoon van de referentiepersoon: dit bedrag wordt specifiek uitgekeerd om bij te dragen in de kosten verbonden aan het onderhoud van de zoon van de referentiepersoon. Deze som kan dus bezwaarlijk aangewend worden om betrokkene ten laste te nemen; dit bedrag worden dan ook niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.*

** ziektegeld (storting dd. 10.11.2014) betaald voor de maand oktober 2015.*

-arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd. 31.10.2013 (Kristal vzw) voor deeltijdse tewerkstelling. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter dat de referentiepersoon niet langer tewerkgesteld is bij deze werkgever sedert 19.01.2015. Deze documenten zijn niet langer actueel en kunnen bijgevolg niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

-ongedateerde arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voor deeltijdse tewerkstelling bij BVBA Baetens-Van Nespen; bijbehorende loonfiches voor de periode januari-mei 2015.

-attest van de Christelijke Mutualiteit dd 15.06.2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon invaliditeitsuitkeringen heeft ontvangen in de periode juni 2014-mei 2015; rekeninguittreksel met de uitbetaling van deze uitkering in april 2015.

Uit de beschikbare gegevens (tewerkstelling + invaliditeit) blijkt dat de referentiepersoon voor de periode januari mei 2015 een gemiddeld inkomen had van 1159,85EUR.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt bijgevolg dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (het leefloon). Overwegende dat de armoederisicogrens voor een koppel rond €1500 wordt geschat en gelet op de maandelijkse vaste kosten zoals o.a. de huurlasten, de variabele kosten van het dagelijkse leven, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoeftenanalyse dat een bedrag ter waarde van honderd twintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat dit niet het geval is. Bijgevolg blijkt uit de behoeftenanalyse dat de maandelijkse bestaansmiddelen van de referentiepersoon veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale

bijstandsstelsel van het Rijk. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Daarnaast werden er bewijzen voorgelegd met betrekking tot de persoonlijke inkomsten van betrokkene. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (arrest RvS nr. 232.612 dd.20.10.2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen."

De verweerder heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

2.2. De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 42 van de vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

"7. De staatssecretaris heeft in huidige zaak geen daadwerkelijk ene concreet onderzoek doorgevoerd in de zin van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

*"Art. 42
[...]"*

Dit artikel legt aan de Staatssecretaris de verplichting op om te bepalen welke bestaansmiddelen de referentiepersoon en zijn familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden en geeft hem de mogelijkheid alle bescheiden en inlichtingen hiervoor te doen overleggen.

8. In casu dient vastgesteld dat de bestreden beslissing enkel volgende overwegingen bevat:
- Een verwijzing naar (i) de armoederisicogrens voor een koppel, geschat op 1.500 EUR/maand, om (ii) vervolgens opnieuw te verwijzen naar het bedrag van 120% van het leefloon;
- Enkele abstracte noties en vage termen zoals "vaste maandelijkse kosten", ...

9. In het kader van de behoeftenanalyse wordt verwezen naar twee bedragen:
- naar de armoederisicogrens die voor een koppel 1500 EUR bedraagt;
- naar het bedrag van honderdtwintig procent van het leefloon;

Een dergelijke toetsing aan een bedrag dat nog hoger (of even hoog) ligt dan het bedrag dat wettelijk wordt aanzien als “toereikende bestaansmiddelen” die de gezinshereniging toelaten, is manifest strijdig met de artikelen 40ter en art. 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en gaat volledig in tegen de wil van de wetgever, zoals geduid door het Grondwettelijk Hof in haar arrest dd. 26 september 2013, nr. 121.2013, B.55.2) waarin het Hof duidelijk heeft gesteld dat

“de bestreden bepaling [artikel 40ter] niet tot gevolg heeft dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag [honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie]. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”

In diezelfde zin:

- RvS 19 december 2013, nr. 225.915 waarin werd geoordeeld dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd;
- RvV 7 augustus 2015, nr. 150 505

De loutere toetsing in abstracto aan een armoederisicogrens c.q. aan het bedrag van 120% van het leefloon volstaat niet.

Nu de verzoeker inkomsten van zijn partner, de referentiepersoon, heeft voorgelegd die echter niet het grensbedrag bereiken van 120% van het leefloontarief, kwam het de Staatssecretaris toe om de werkelijke behoeften van de verzoeker en zijn partner te bepalen en hiertoe eventueel bij de verzoeker de nodige inlichtingen in te winnen.

De gemachtigde beperkt zich evenwel tot geheel abstracte noties en vage termen, met name “de maandelijkse vaste kosten” en “de variabele kosten van het dagelijkse leven”, zonder dat uit de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier op enige wijze kan blijken welke kosten de gemachtigde hier precies voor ogen heeft en hoeveel deze kosten voor de verzoeker en zijn partner dan wel zouden bedragen. Nog minder worden enige concrete kosten afgewogen tegenover het maandelijkse inkomen van de Belgische referentiepersoon om te beoordelen of er al dan niet, in de concrete omstandigheden van het geval van de verzoeker en zijn partner, daadwerkelijk een risico is dat zij ten laste zullen vallen van de Belgische sociale bijstand.

Het onderdeel van de poging tot motivering van de weigeringsbeslissing waar verwezen wordt naar een behoeftenanalyse die zou leiden tot de vaststelling dat zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico lopen ten laste te vallen van het sociaal bijstandstelsel van het Rijk is een loutere stijlclausule niet gebaseerd op enig individueel onderzoek en kan zonder meer worden ingeschreven in elke weigeringsbeslissing zodra het referentie minimuminkomen niet wordt bereikt wat flagrant strijdig is met de voornoemde rechtspraak welke duidelijk stelt dat verzoeken tot gezinshereniging zeker op dat vlak een individueel onderzoek moeten krijgen wat meer voorstelt dan het enkel bij de beslissing opsommen van een aantal soorten naar bedrag niet gepreciseerde kosten die dus niet het resultaat kunnen zijn van een daadwerkelijk gevoerd onderzoek.

Er kan niet anders dan vastgesteld worden dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen te vragen. De gemachtigde heeft zich beperkt tot een loutere stijlformulering zonder dat enig daadwerkelijk, concreet onderzoek in de zin van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet voorligt. De bestreden beslissing is dan ook niet deugdelijk gemotiveerd en de gemachtigde is in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

Overigens is het niet aan de verzoeker om in de plaats van de verweerder een eigen behoeftenanalyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden. Het maken van een behoeftenanalyse is immers een verplichting die conform artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, duidelijk bij de gemachtigde ligt.

Een schending van het zorgvuldigheidbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, dient te worden aangenomen.”

Door de verweerder wordt ter zake geen repliek gevoerd.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht, dient te worden onderzocht in het licht van de wettelijke bepalingen die op de thans bestreden akte van toepassing zijn.

In casu vergt het onderzoek aangaande de voornoemde beginselen van behoorlijk bestuur dus tevens een onderzoek van de aangevoerde schending van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en moeten tevens de bepalingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet in ogenschouw worden genomen.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

[...]

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

[...]”

Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde,. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

De verzoeker voert aan dat de gemachtigde in de voorliggende zaak geen daadwerkelijk en concreet onderzoek heeft doorgevoerd in de zin van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De verzoeker betoogt dat een simpele verwijzing naar algemene (statistische) gegevens zoals de armoederisicogrens die voor een koppel 1500 euro zou bedragen en naar vage termen zoals “maandelijkse vaste kosten” en “variabele kosten van het dagelijkse leven” niet volstaat teneinde te kunnen besluiten tot de weigering van de gezinshereniging. De verzoeker verwijst haar het arrest nr.

121/2013 van het Grondwettelijk Hof en benadrukt dat een individueel onderzoek moet worden gevoerd naar de concrete behoeften van de Belg en zijn familieleden. Hij geeft tevens aan dat de gemachtigde ter zake slechts een stijlformule hanteert die zonder meer in elke weigeringsbeslissing kan worden ingeschreven van zodra het referentiebedrag niet wordt bereikt, en herhaalt dat het oordeel van de gemachtigde niet is gebaseerd op enig individueel onderzoek.

De Raad kan de verzoeker hierin volgen. In de bestreden akte wordt aangegeven dat de armoederisicogrens voor een koppel 1500 euro bedraagt en dat het in aanmerking genomen inkomen van de Belgische referentiepersoon (*in casu* een maandelijks recurrent inkomen van 1.159,85 euro), hieronder ligt. De gemachtigde stelt verder dat dit inkomen *“gelet op de maandelijks vaste kosten zoals oa. de huurlasten, de variabele kosten van het dagelijkse leven, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven”* veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel de Belgische referentiepersoon en de verzoeker te garanderen, zodat zij beiden het risico lopen om ten laste te vallen van het Belgische sociale bijstandsstelsel.

Hetgeen zodoende in de bestreden akte wordt naar voor geschoven als een behoefteanalyse, kan echter niet worden beschouwd als een zorgvuldig uitgevoerde behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat ter zake geen enkele concrete beoordeling voorligt waarbij, *“op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden”* wordt bepaald *“welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden”*, zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde beperkt zich tot abstracte noties en vage termen, met name *“de maandelijks vaste kosten”* en *“de variabele kosten van het dagelijkse leven”* en naar niet nader begrootte of becijferde *“huurlasten”*, zonder dat uit de bestreden akte of uit de stukken van het administratief dossier op enige wijze kan blijken welke kosten de gemachtigde hier precies voor ogen heeft en hoeveel deze kosten voor de verzoekers dan wel zouden bedragen. Nog minder worden enige concrete kosten afgewogen tegenover het maandelijks inkomen van de Belgische referentiepersoon om te beoordelen of er al dan niet, in de concrete omstandigheden van het geval van de verzoeker en zijn partner, daadwerkelijk een risico is dat zij ten laste zullen vallen van de Belgische sociale bijstand.

De gehele overweging *“Uit de voorgelegde bewijzen blijkt bijgevolg dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (het leefloon). Overwegende dat de armoederisicogrens voor een koppel rond €1500 wordt geschat en gelet op de maandelijks vaste kosten zoals o.a. de huurlasten, de variabele kosten van het dagelijkse leven, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoeftenanalyse dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat dit niet het geval is. Bijgevolg blijkt uit de behoefteanalyse dat de maandelijks bestaansmiddelen van de referentiepersoon veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.”* betreft, zoals de verzoeker het pertinent opmerkt, een loutere stijlformule nu hieraan geen enkel concreet onderzoek ten grondslag ligt.

Er dient samen met de verzoeker te worden opgemerkt dat het Grondwettelijk Hof in haar arrest van 26 september 2013 (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2) duidelijk heeft gesteld dat *“de bestreden bepaling [artikel 40ter] niet tot gevolg heeft dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag [honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie]. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”* (In dezelfde zin: RvS 19 december 2013, nr. 225.915 waarin werd geoordeeld dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd).

Waar *in casu* wordt verwezen naar de armoederisicogrens die voor een koppel 1500 euro bedraagt, wijst de Raad er op dat het bij artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalde referentiebedrag van honderdtwintig procent van het leefloon lager ligt dan 1500 euro. De overwegingen aangaande de armoederisicogrens voor een koppel kunnen dan ook in alle gevallen waarbij niet voldaan is aan het genoemde referentiebedrag worden gehanteerd. Een dergelijke toetsing aan een bedrag dat nog hoger ligt dan het bedrag dat wettelijk wordt aanzien als “toereikende bestaansmiddelen” die de gezinshereniging toelaten, strijdt dan ook duidelijk met de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en zij gaat volledig in tegen de wil van de wetgever, zoals geduid door het Grondwettelijk Hof.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet schrijft uitdrukkelijk voor dat de minister of zijn gemachtigde op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie *c.q.* Belg die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, en dat de minister of zijn gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, kan doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. Zoals de verzoeker opmerkt, ligt de onderzoeksplicht ter zake zodoende bij het bestuur. Het motief dat de verzoeker zijn aanvraag moet actualiseren terwijl uit de voorliggende gegevens niet blijkt dat hij door het bestuur werd uitgenodigd om gegevens bij te brengen met het oog het voeren van een concreet behoefteonderzoek, is dan ook niet deugdelijk in het licht van de bepalingen van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Wat de *in casu* gevoerde behoefteanalyse betreft, merkt de Raad op dat een loutere toetsing *in abstracto* aan een armoederisicogrens die hoger ligt dan het wettelijk referentiebedrag van artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet volstaat. Nu de verzoeker inkomsten van zijn partner, de referentiepersoon, heeft voorgelegd die echter niet het grensbedrag bereiken van 120% van het leefloontarief, kwam het de verweerder toe om de werkelijke behoeften van de verzoeker en zijn partner te bepalen en hiertoe eventueel bij de verzoeker de nodige inlichtingen in te winnen.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen te vragen. De gemachtigde heeft zich beperkt tot een loutere stijlformulering zonder dat enig daadwerkelijk, concreet onderzoek in de zin van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet voorligt. De bestreden beslissing is dan ook niet deugdelijk gemotiveerd en de gemachtigde is in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, wordt dan ook aangenomen.

Het tweede middel is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3.2. De nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft tot gevolg dat ook het mede betekende bevel om het grondgebied te verlaten zijn juridische en feitelijke grondslag verliest.

Uit de bestreden akte blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat in de bijlage 20 is opgenomen, is getroffen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Als feitelijke grondslag voor dit bevel wordt aangegeven dat verzoekers legaal verblijf is verstreken.

Doordat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden middels de vernietiging ervan retroactief uit het rechtsverkeer wordt gehaald, valt de verzoeker terug in de situatie van een ingediende aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter). In die situatie kan dan ook niet meer worden vastgesteld dat verzoekers’ regelmatig verblijf is verstreken. Bijgevolg dient ook de tweede bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - uit het rechtsverkeer te worden genomen door het samen met de eerste bestreden beslissing te vernietigen. Het derde middel, dat specifiek is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, behoeft dan ook geen verder onderzoek.

De bestreden akte dient derhalve in haar geheel te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 december 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng mei tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE